

Vakava kuvaelma kehollisen toimijuuden kamppailuista

Susanna Leinonen Company: Body. Koreografia Susanna Leinonen, tanssi Camilla Keihäs, Aino Päivike, Suvi Nieminen, Minttu Pietilä, Tatiana Urteva ja Antti-Pekka Pudas, äänet Kasperi Laine, valot Anne Wickström, puvut ja naamiointi Sari Nuttunen. Manillassa 15.9.

Susanna Leinonen Companyn Body on vakavasävyinen tanssiteos kehon kohtaamista haasteista elämässä. Body kiinnittää huomion pelkistetysti lavalla nähtäviin kehoihin ja kertoo tarinoita hektisestä työelämästä, sairauksista ja kuolemasta. Teos ei anna tilaa keholliselle herkkyydelle tai onnellisille kehoille. Ymmärrän teoksen vahvana kritiikkinä aikaa, jossa elämme, kohtaan. Se ei kunnioita kehon haavoittuvuutta.

Teoksessa alastomuus on läsnä. Se ei ole vaivaannuttavaa, koska kehot ovat niin luonnollisen atleettisia ja sinut itsensä kanssa. Lavalla nähtävät kehot rakentavat nyky-yhteiskunnan ideaalia, kovia arvoja korostavaa kehonkuvaa, koska ne ovat hoikkia, linjakkaita ja kauniita. Ne tarjoavat siksi melko yksiulotteisen kuvan kehollisuudesta ja kääntyvät omaa kritiikkiänsä vastaan.

Leinosen rikas koreografia onneksi vangitsee ilman, että katsojana tarvitsisi miettiä liikkeen takaisia viestejä. Päätän siksi heittäytyä valtavaan fyysiseen vyörymään ja energiaan, joka tanssijoiden kehoista säteilee. Camilla Keihäs, Aino Päivike, Suvi Nieminen, Minttu Pietilä, Tatiana Urteva ja Antti-Pekka Pudas tanssivat äärimmäisen tarkasti ja taitavasti erityisesti ryhmäkohtauksissa. Kasvot pysyvät peitettyinä tai neutraaleina, koska kehot välittävät tunnetilat.

Kasperin äänimaailma on rohkeaa. Laine sekoittaa siinä melodioita, rahinaa, naksahduksia ja puhetta. Läpi teoksen kulkee raamikkaan biitin antava sydämensyke. Leinosen ja Laineen yhteistyö Bodyn koreografian ja musiikin yhteensovittamisessa on harvinaisen upea taidonnäyte.

Anne Weckströmin tyylikkääät valoneliöt kohdistavat huomion aina tiettyyn kohtaan näyttämöä. Puhtaan valkoinen valo antaa tilan kehoille ja erilaisille kohtauksille. Yhtäkkiä jalustalle nousee punaiseen paljettiin verhoutunut madonna – jumalatar, joka on naiskehon ihanteen ruumiillistuma.

Sari Nuttusen ihonväriset puvut korostavat kehoja ja pukujen kummalliset ulokkeet kyseenalaistavat mielikuvan normaalista kehosta. Nuttusen tiukkoihin korsetteihin pakotetut kehot haastavat kehollisen toimijuuden liikkumatilan. Kaksi tanssijaa mustissa painitrikoissa tanssivat päät kiinni lattiassa; he ovat kuin torakoita ruumisarkussa. Kehollisuuden eläimellisyys valtaa tilan.

Teoksen edetessä elävät kehot muuttuvat nukeiksi, jotka luettelevat monotonisesti kehonsa strategisia mittoja. Kehollisen toimijuuden kamppailut ulkomaailman vaatimuksia vastaan muuttuvat luovutetuiksi taisteluiksi. Elämä kuitenkin jatkuu, kuten esityksen loppuväläys näyttää, tosin kliseisesti.

Body on vahva ja uskottava kokonaisuus, ja se on vaatinut sekä Leinoselta että tanssijaryhmältä syvää itsereflektointia ja oman kehon aitoa kohtaamista. Kehon haavoittuvuuden kääntäminen voimavaroiksi on elämänmittainen prosessi, joka jatkuu lavan takana.